

2024. március 22., péntek

Jn 10,31-42

Jézust alapvetően káromlásért akarják megkövezni, pedig meg van írva a zsidók törvényeiben: Istenek vagytok. Jézus nem tett mást, mint megpróbált olyan (jó) ember lenni, mint amilyenek a Jóisten megteremtett minket – a saját jóságos mására. Egyetlen bűne csupán annyi volt, hogy azt hangoztatta, hogy Istenek vagyunk (és ő megpróbál annyira hasonlítani Rá a tetteiben, amennyire csak lehet).

Valójában nem is a tettekkel volt bajuk a zsidóknak, hanem a szavakkal. Az ő nézőpontjukból tehetett Jézus bármi jót, ha a szavaival furcsákat, „istentelen dolgokat” mond.

Most félretéve azt, hogy a zsidók nem értették Jézust, felmerült bennem az, hogy vajon én a tetteimmel és a szavaimmal mennyire vagyok elfogadható a környezetemnek. Továbbá ezek a tettek és szavak mennyire hirdetik azt, hogy milyen a Jóisten? Például: kedves, megbocsátó, segítőkész, bátorító, elfogadó, békés. Azt hiszem, talán Babits Mihály tudta legjobban megfogalmazni, hogy milyen is az Isten (a Zsoltár gyermekhangra című versében):

*„Ő az Áldás, Ő a Béke, nem a harcok istensége.”
„Az Úristen örök áldás, csira, élet és virágzás.”*

Én magam a Béke vagyok? Békéltetek? Áldás vagyok (a világ számára)? Csíráz(tat)ok, él(tet)ek és virágzok? Azt gondolom, nemcsak a nagyböjtben érdemes így élni, mert „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30).

Orbánné Bajnok Zsuzsanna, Budapest